

En predikan för fjärde påsksöndagen

Av biskop Anders Arborelius o.c.d.

”Jag och Fadern är ett”, säger Jesus sist i dagens evangelium. ”Jag tror på en Gud”, skall vi säga allra först i vår trosbekännelse. ”Hör Israel, Herren är en”, heter det i Israels bekännelse. Gud är en. Kyrkan är en. Enheten är själva grunden i vår tro och vårt liv. Ändå behöver vi inte vara speciellt klarsynta för att konstatera att denna enhet tycks vara ganska fjärran från oss i det liv vi lever i världen. Splittring och tvedräkt, konflikter och tvister är mycket mer framträdande än enhet och endräkt. Men kanske just denna synbara brist på enhet kan få oss att längta och sträva ännu mer efter enhet? Om vi saknar något, kan vi också lära oss hoppets konst.

Den gode Herdens söndag som vi firar i dag vill hjälpa oss att ta emot enhetens nåd, enhet. Först av allt måste vi ha full tillit till Jesu egna ord: ”Vad min Fader har gett mig är större än allt annat, och ingen kan rycka det ur min Faders hand. Jag och Fadern är ett.” Fadern har gett Sonen ett enda heligt folk, en fårahjord, och detta folk vilar tryggt i Faderns hand. Vi har fått del av det som är större än allt annat, den eviga enheten mellan Fadern och Sonen.

Genom att dö för oss på korset som ett oskyldigt Lamm har Sonen öppnat vägen för oss till Fadern. Och genom att uppstå för oss fortsätter han som den gode Herden att leda sitt folk på påskens jubelväg. Lammet har blivit Herde. För att bevara sitt folk i enheten blir han både Lamm, som tjänar oss och utgjuter sitt hjärteblod för oss, och Herde som leder oss fram till livets vattenkällor.

”Lammet skall vara deras Herde”, så heter det i Johannes Uppenbarelse. Jesus Kristus leder sitt folk genom att tjäna det. På så sätt kan enheten bevaras. Hade han bara blivit Lamm hade de som är lite bångstyriga och självsvåldiga ganska snart sprungit bort. Hade han bara blivit Herde, skulle de små och svaga ha känt sig ännu mer otillräckliga. Den gudomliga kärlekens enhet mellan Fadern och Sonen får ett mänskligt ansikte i Jesu tjänande auktoritet. Den gode Herden känner sina får och vet hur han skall leda dem, för att de skall känna igen den sanna enhet som av all evighet råder i Gud, och som nu har blivit synlig på jorden.

Hela vårt liv på jorden har vi fått som en gåva för att se att ”vi är hans folk och får i hans hjord”. Vi får där lära oss att lyssna till Herdens röst och följa den. Ändå vet vi hur svårt det kan vara att verkligen vara lyhörd och följsam för denna röst, som är så försynt och diskret. Den tycks drunkna bland alla högljudda röster som bara skriker högre och högre. Den gode Herdens röst är verkligen också Lammets röst. Han tvingar ingen, men väddar försynt om vårt svar.

Men han gör det samtidigt med all den gudomliga auktoritet som tillkommer honom av all evighet. ”Jag och Fadern är ett”, säger han och han vill utsträcka denna enhet till att också gälla oss. Vi vet genom tron att vi redan har fått del av denna enhet, som ingen makt i världen kan rubba. Ändå inbjuds vi dagligen och stundligen att ta emot och förvandlas ännu mer av den. Ja, vi är kallade att dela med oss av den till alla vi möter: som ett frö av hopp i splittringens värld. Och vi får göra det både med Lammets försynta tjänande och med den gode Herdens hela auktoritet.

Allt i den kristna tron och livet är ett utflöde och en följd av Faderns och Sonens enhet i Andens fullhet. Ändå är inga så olika varandra som Fadern och Sonen, men det är en olikhet i likhet och enhet. All ledning och auktoritet tillkommer Fadern medan Sonen lyssnar och lyder. Fadern är Herden medan Sonen är Lammet. Men eftersom de är ett, får Sonen också dela Faderns auktoritet och bli herde. Det är alltså en högst mångskiftande enhet som finns i Gud och sedan i otaliga former får stråla fram i Kyrkan.

I dag, på den gode Herdens söndag, ser vi på denna enhet ur ett speciellt perspektiv: ur den tjänande auktoritetens. Allra tydligast ser vi denna försynta, men tydliga och konturskarpa auktoritet i Jesu sätt att styra och leda sitt folk som både Lamm och Herde. Men vi ser det också i Kyrkans hela liv. Kyrkan får ju förvalta enhetens mysterium här på jorden, hon får förmedla det genom sakramentens nåd och förkunna det i ord och gärning. Denna tjänande auktoritet förevigas i Kyrkan på ett sakramentalt sätt genom det vigda ämbetet.

Genom det fortsätter Jesus att leda sin kyrka och att tjäna sin hjord. Det är aldrig helt lätt, mänskligt sett, eftersom fåren är så olika och utsätts för så många främmande rösters inflytande. Speciellt svårt är det nog i vår tid – och så säger man nog i varje tid – eftersom orden *leda* och *tjäna* till stor del har försvunnit ur vår vokabulär. Kanske det beror på att ledarskap och auktoritet aldrig har missbrukats så som i vår förment upplysta tid, och att mänskligt förslavande och förnedring aldrig antagit så förskräckande proportioner? Ja, själva enheten har blivit misstänkt i mångas ögon, eftersom den missbrukats av olika ideologier.

Hur skall vi då återge hoppets glans åt de skamfilade begrepp – enhet, ledning, tjänande – som är så grundläggande för vårt kristna liv? Jo, först och främst genom att lita på Jesu ord: ”Vad min Fader har gett mig är större än allt annat och ingen kan rycka det ur min Faders hand. Jag och fadern är ett.” Ingen makt i världen kan rycka oss, Guds fårahjord, ur hans hand. Enheten finns där, även när den sätts i fråga, även när vi känner oss isolerade och utsatta. Sann tillit lär vi oss bäst i utsatthet. Vad äkta hopp är ser vi först i hopplöshet och modlöshet. Det är kanske det som kan bli vår tids stora nåd.

Var och en måste på ett djupt personligt sätt ta ställning och lära sig lita på att Lammet är vår Herde, min egen Herde. Farorna är alltid många för hjorden, men litar vi till fullo på vår Herde och lyssnar till hans röst, kan vi ändå vara säkra på att ingen kan rycka oss ur Faderns hand. Vågar vi lita på Lammet som också är vår Herde? Det är den stora frågan i dag på den gode Herdens söndag. Eller söker vi vår trygghet på annat håll? Han tvingar ingen, men vädjar försynt som ett Lamm om vår överlåtelse, och han gör det med all den auktoritet som tillkommer honom, han som är ett med Fadern från evighet till evighet.